

יפהפיה מבתיים ניסתה את כל המקצועות עד שהצליחה בעיתונות

כך יצאו חודשיים, ונישאו. בעצם עזבתי כי לא יכולתי לסבול את המפקחות ואת המנהלים, אמרתי כבר שאני לא אהבת שיגידו לי מה לעשות, אז זהו זה.

הם עברו לירושלים. הבעל עבד בהתקנת תריסים, ולאח החליטה לפתוח מכוון לקוסמטיקה. ואכן, היא השתלמה בקוסמטיקה ובהשתלחת ציפורניים, ופתחה מכוון שעד מהרה התפרסם בבירה. שם עבדה משעות הבוקר המוקדמות עד שעות הלילה.

את העסק סגרה מפני שבעלה קיבל עבודה בנתניה, ולאח היא בכל זאת אשה שהולכת אחר בעלה. גם בנתניה לא התרשלה. היא עבדה באיסוף פירסומות לעיתון מקומי, אבל שוב חיל הציור המרדני שבה בעבודתה. בהתחלה הצליחה. כבר ביום הראשון לעבודתה הספיקה לאסוף עשרות מודעות. האם היו לה כישורים מיוחדים לכך? סתם אינטואיציה ונסיון חיים, היא אומרת בצניעות. נכנסתי למה חנויות, חלק זרקו אותי החוצה, חלק ניסו לזרוק אותי, או הייתי אומרת למשל: תראי, גברת, כדאי לך לפרסם אצלנו, השכנה שלך ממול כבר פרסמה או למה שהיא תפרסם ואת לא? תנסי, רק חצי אינץ' וזה הלך, אבל הבוס קצת הרגיו את לאה. הוא לא שילם כמו שצריך, לא העריך את העבודה, נשבר לי שיעלו עלי כל הזמן, והחלטתי שבעצם אני יכולה לפתוח עיתון משלי.

האנשים

הפסיקו לצחוק

שוב הוכיחה החלטיות וכוח ביצוע. היא נסעה עם בעלה לתל-אביב. הוא קיבל הצעה לפתיחת עסק, ולאח התחילה להתקשר לאנשים שאת שמותיהם מצאה בדפיוזה באיזור בתיים, חולון ויפו.

היא הסתובבה כמעט בכל החנויות וסיפרה כי היא עומדת להוציא לאור עיתון מקומי. בטח שזה היה קשה בהתחלה, לאסוף את כל המודעות לבד, להשיג חומר מעניין, לברר אם מחלקי העיתון הגיעו בזמן. הייתי צריכה לנסוע לבד ובימוניות כדי להפיץ את העיתון. זו בעיה כשאין לך רשיון-נהיגה, עכשיו אני לומדת נהיגה, ומקווה לקנות מכונית בקרוב.

בהתחלה התקשרה לאה לבת-דפוס, היא למדה במהירות את העבודה, לא התחייבה לה כל הליגולגים והוציאה עיתון שבועי. אחרי זמן קצר החליטה, בגלל הלחץ ועור מסהעבודה, לשנות את העיתון לדרשבור. עון. את השם גל שלוש היא עצמה בחרה. גל — בגלל שאנחנו קרובים לים, ורשלוש — בגלל שהעיתון שייך לשלוש ערים. המטרה אינה פוליטית, אלא לספר לקהל דברים שמעניינים אותנו, טובים ורעים. היא מסבירה, "זה עיתון עצמאי למרות שקצת קשה שלא להיכנע ללחצים. על החומר אני מחליטה בעצמי. ספרט עכשיו בירידה כאן, או אני משתדלת להבליט יותר את הספורט. תשבצים אני עושה לבד. יש לי מדור מיכתבים, מדור לאשה, מדור חדשות, וכמובן, הפיסיומיות והיום יש הרבה אנשים שרוצים לפרסם אצלי. כבר מזמן הם הפסיקו לצחוק."

היום כבר יש לי מפיץ, פקידה וכתבת אחת, אבל את רוב העבודה היא עושה לבד. "יש לחץ, אז מה? אני אהבת לעבוד בלחץ. לפעמים כשאין מה לעשות, ביום שישי אני משתעממת גורא."

ומה אומר הבעל? "זה קצת קשה לו, אבל הוא מעריך מאוד את עבודתי. תמיד אני מוצאת את הזמן גם בשבילו ובשביל הבית, או מבשלים בעשר בלילה ועושים קניות בשש בבוקר. העיתון הזה זה כמו התינוק שלי, חוץ מזה אני כמעט לא עושה כלום, קצת מציירת, קצת הולכת לים, עושה עבודות-יד וקוראת המון. אני מאוד סקרנית, אהבת להיפגש עם אנשים כך שהעסק הזה בדיוק מולבש עלי."

בעתיד מתכוונת לאה להגיש את מועדון דותה לעיריית בתיים. "צריך לשנות כאן כמה דברים. אני רואה את זה כל יום. אפשר לשנות גם במסגרת העיתון, אבל אם אכנס למועצה, אני בטוחה שאוכל לעשות הרבה לשיפור פני הדברים כאן. בינתיים זאת רק מחשבה."

לאה כבר הספיקה להיות מורה לביולוגיה, בקריית-שמונה, לפתוח מכוון לקוסמטיקה ולהשתלח ציפורניים בירושלים, ללמוד מישחק בתיאטרון העירוני בחיפה, לעבוד במחלקת מודעות של עיתון נתנייתי ובעוד שנתיים היא חורגת שבת להגיש את מועמדותה לעיריית בתיים. בינתיים היא נהנית לעבור ברחוב ולהיווכח שכמעט כולם כבר מכירים אותה.

"פשוט מאו ומתמיד אני עושה מה שאני חושבת לנכון", היא מסבירה, "אפילו אם המישפחה מתנגדת."

כך למשל החליטה בגיל 15 שהיא רוצה ללמוד בבית-הספר החקלאי בכפר-הירוק. הוריה רצו שתישאר קרובה לבית ושתבוא בכל יום הביתה, אולם לאח התעקשה ועברה לכפר-הירוק. אחר-כך החליטה שהיא רוצה ללמוד בסמינר למורות בשדה-בוקר. משם הועברה לקריית-שמונה ובמשך שנתיים לימדה שם בירלוגיה. "תמיד אהבתי לחקור ולבדוק דברים לעומקם", היא מסבירה מדוע לימדה דווקא מיקצוע זה. "אם היה לי זמן הייתי הולכת לעסוק במחקר ביולוגי, אבל אין לי זמן. תמיד אהבתי צמחים וחיות. טבע זה דבר נהדר. נהניתי מאוד לגור בקריית-שמונה, ואם לא הייתי היום בבתיים אולי הייתי נשארת שם, לא בגלל מניעים פטריטיים, פשוט, החברה שם נעימה מאוד, לכל אחד איכפת מהשני, זה כמו מישפחה אחת גדולה. אף פעם לא היו חסרים לי דברים כמו רחוב דינוגוף, כי פשוט לא הכרתי אותם אבל גם בקריית-שמונה לא היה חסר מה לעשות, הצגות, ערביי-קודים, מוסיקה."

היא לא נשארה בקריית-שמונה, מפני שאו הכירה את מי שהיא נשואה לו היום. בחופש הגדול נסעה לבקר חברה בחיפה. אצל החברה ישב בחור צעיר. במשך חצי שעה הספיקו להכיר אחד את השני. אחרי-

לו גראנט בשימלה

שמע השריקה עצרה המונית ברחיקת בלמים. הנהג המנומנם סובב את ראשו כדי לראות מי שרק לו. ברחק מטרים אחדים מאחוריו הבחין בחשיכה בדמות, שתק גיימס-בונד בידה האחת, ואצבעות ידה השנייה נתונות בפיה. שוב נשמעה השריקה הרועמת. הנהג נסע לאחור, עצר, ומיצמץ בעיניו בתדהמה. לפניו עמדה חתיכה במיכנסי ג'ינס.

הוא פתח את הדלת, והיא נכנסה. הוא הביט בתווי פניה הנאים, בשערה השחור כפחם ובעיניה המלוכסנות, וחייך. "מה אתה עומד? סע!" פקדה עליו הצעירה. "יש לי פגישה עם פרופ, אני מאחרת." הנהג משך בכתפיו ונסע. הוא חלף על פני רחובות אחדים, הוריד את הנוסעת התימהונית והמשיך לדרכו. לאה כן כבר רגילה לתמיהתם של חבריה. במשך מחצית השנה היא עורכת את העיתון המקומי גל שלוש באיזור חולון, בתיים ויפו. בתקופה זו התרגלה להיפגש עם אנשים מכל הסוגים החל בעבריינים וכלה באיש-ציבור מפורסמים.

מרדנות

ואהבת-טבע

התחלה התייחסו אל הצעירה כה-25 ביולול. "מה את כבר יכולה לעשות, יש באיזור עיתונים אחרים, יש תחרות, זאת עבודה קשה, ואת רק בחרתה." אמרו לה. אולם היא לא נסוגה ומאז היא כותבת, עורכת גראפית, או ספת מודעות, ומוציאה לאור עיתון, וזאת ללא כל הכשרה מוקדמת. לדבריה, היא פשוט מוכשרת. "אני עצמי מאינני אהבת שיגידו לי מה לעשות, אינני נותנת לאף אחד, חוץ מבעלי, שיפקח עלי, ואני מצליחה."

גברתי העורכת

תוך חצי שנה השתלטה לאה כן על מערכת העיתון. היום היא עושה כמעט את כל העבודה לבד. היא מעצבת את צורת העיתון, בוחרת את החומר, מראיינת, ומחלקת את עיתוניה.